

Nesmírně silné a vlivné filmové umění se mi vždy zdálo zajímavým námětem pro nejrůznější úvahy. Zřejmý rozdíl mezi psanou literaturou, pracující sfantazií čtenáře, a filmem, založeným na iluzi, vede jednoznačně k otázce, jak vypadá a jaké důsledky s sebou nese informace, již se divákovi prostřednictvím filmu dostává. Vzhledem k tomu, že informaci historickou pokládám v jistém smyslu za zvláštní, do určité míry dokonce nebezpečné a zvláštní péči si zasluhující zboží, obrátil se můj zájem téměř okamžitě k filmu historickému.

Problémem jsem se začal zabývat hlouběji v roce 1997 během svého pobytu na Kansas State University (USA), kde jsem měl možnost navštěvovat seminář s názvem Holocaust Film profesorky S. Lilhan Kremerové. Zde přibylo spíše otázek, nežli odpovědí. Uvědomil jsem si, že existují dvě části cesty od tvůrce díla k jeho příjemci a že etapa tvůrce - dílo má jen omezený vliv na etapu dílo - příjemce. Konkrétněji se pak vynořila otázka rozdílu mezi historickým dokumentem a historickým hraným filmem 1 (předmětem mého zájmu se především pro svůj větší dosah stal ten druhý), a s velkou silou pak problém užití historického filmu pro vzdělávání. Studovat tato témata právě na filmovém ztvárnění holocaustu se ukázalo jako užitečné, neboť snad u žádného jiného historického námětu nevyvstává tolik potíží s přenesením historické skutečnosti na filmové plátno.